

Két hónap „messzeföldön”

Fülek András (Andy)

37 éves

Magyarország

Magyarországi Kobayashi Dojok Egyesülete,

Honshin Dojo, Szabó Balázs 5. dan

Jelenleg gyakorol: aikido és iaido (ZNKR, Tosa Muso

Jikiden Eishin Ryu)

2010.02.28 – 2010.05.03.

A címet ötéves lányom találta ki, ugyanis ő nevezte így Japánt. „Apa messzeföldön van” – mondta mindenkinek otthon, amíg távol voltam.

Mielőtt azonban belekezdenék rövid élménybeszámolómba, ezúton is kifejezem mély hálámat és köszönetemet Kobayashi senseinek és Hiroaki sensinek a lehetőségért, amit biztosítottak számomra. Köszönet a sok tanításért, és azért a sok szabadidős élményért, amit fáradságot nem kímélve nyújtottak számomra. Éppen így a Masuda senseijel töltött két napot és Yamawaki sensei három napos „uchideshi szanatóriuma” adta élményeket szintén szívem legmélyébe zártam. És köszönet Kobayashi senseinek és Hiroaki sensinek azért is, hogy eltűrték kezdeti ügyetlenségeimet, amelyben nagyrészt fejlett humorérzékük is segítette őket. Itt kell megemlítenem Yasuko sama és Miyoko sama kedvességét is, akik a háttérben szintén nagyon sokat segítettek nekem és bizonyára ők is sokat dolgoznak azért, hogy a Kobayashi Dojo zökkenőmentesen működjön. És mint tudjuk, Yasuko sama tekintélye 5. dant is ér.

Természetesen megkülönböztetés nélkül köszönettel tartozom a Kobayashi Dojo valamennyi oktatójának és tagjának, akik az edzéseken és edzéseken kívül is őszinte, nyílt barátsággal fordultak hozzám, és azonnal befogadtak.

Miután a Kobayashi Dojossal a magyaroknak igen régi a kapcsolata, sok oktatót és aikidokát régi ismerősként köszönhettem. Kobayashi senseinek és Hiroaki sensinek, Masuda senseinek és Koyanagi senseinek igen erős kapcsolata és kötődése van hazám iránt. A beszélgetések során öröm volt hallani, hogy hányan tervezik azt, hogy egy-egy edzőtábor alkalmával ellátogatnak Magyarországra. Lenyűgöző volt látni azt az áldozatkészséget, azt az erős hozzáállást, ami jellemzi a Kobayashi Dojok instruktorait és a gyakorlók tömegét. Ha bármilyen edzésen kívüli feladat adódik, akkor ott és azonnal megvan a szükséges létszám, és nem érdekes, hogy a munka éjfél fog tartani. A lényeg, hogy a közös cél érdekében, jó hangulatban együtt dognak mindenki. Minden bizonnyal ez a hozzáállás teremti meg a Kobayashi Dojok rendkívül jól szervezett és gördülékeny világát, egymást kölcsönösen segítő légkörét. A lényeg, hogy a feladatot azonnal elvégezzük, hiszen azok nem önkényesen, hanem azért születnek, hogy az edzés minél zavartalanabb és örömtelibb legyen, és csak az aikido gyakorlására kelljen koncentrálni.

Koyanagi sensei egyszer azt mondta nekem: „Andy ne legyél körülményes és túl udvarias, ha kéréssel fordulsz valamelyik senseihez. A Kobayashi Dojot a rövid tömör kérdések és válaszok jellemzik. Ez kicsit más, mint a Japánban megszokott”. És tényleg így van, ez Kobayashi senseinél is működik, kipróbáltam – persze csak megfelelő óvatossággal :-)

Szinte lehetetlen feladat ilyen rövid terjedelemben 2 hónap élményét elmesélni, ezért csak egy-egy rám nagy hatást gyakorló gondolatot, vagy epizódot ragadnék ki a Japánban töltött időszakomból.

* * *

Egy napon Kobayashi sensei szólt Henriknek (Henrik Agertz, Sweden) és nekem, hogy készüljünk, délután, megyünk a Meiji egyetemre, a szokásos éves szemináriumra. Henrik barátom, aki már 10 évvel ezelőtt is részt vett ezen az eseményen, azt tanácsolta nekem, hogy ezen a délutánon semmin se lepődjek meg. Már az is élményt jelentett, hogy Kobayashi senseijel együtt utaztunk. Ez egy kezdő uchideshinek kissé stresszes, de felkészítettek rá (erről később részletesen írok). Megérkeztünk a találkozási helyre, ahol elegáns fekete egyenruhás Meiji egyetemisták táblával vártak minket. Irány az egyetem.

Óriási – gondoltam – ilyen könnyen bejutottam a Meijire... legalábbis két órára. Ahogy beléptünk a nagy épületbe, el sem maradt mellőlünk két kísérőnk, akik lesték minden kérésünket. Miután átöltöztünk, indultunk a nagy dojoba, ami valóban óriási volt. Három birkózópálya volt egymás mellett. Ahogy megjelentünk a dojo ajtajánál, jött az első meglepetés. Kb. 45-50 jószerivel csak hakamás aikidoka gyakorolt a tatamin, akik varázsütésszerűen, egy hangos yame-ra befejezték a gyakorlást, mind felénk fordultak és mélyen meghajoltak. Én hátra is néztem, mert meg voltam győződve arról, hogy megérkezett Kobayashi sensei is, csak éppen előtte állok... de kiderült, hogy ez nekünk szólt. Aztán jöttek üdvözölni, el akarták venni a táskánkat, hogy vigyék... szóval kissé kínos volt a helyzet. Aztán összeállt a kép: Kobayashi sensei duplán is sensei itt, hiszen ő öreg Meiji-s diák, valamint aikido shihan, és mi az ő uchideshije vagyunk. A felismerésem után óriási felelősséget éreztem, minden lépésemért. Beálltunk mi is gyakorolni, nem is kell mondanom, hogy lépten-nyomon velünk akartak gyakorolni, jól megdolgoztattak. Aztán újra vezényszó és meghajlás, ugyanis belépett a terembe Kobayashi sensei. Újra rohantak egy csomóan, sok

meghajlás, serénykedés. Az edzés a Kobayashi senseire jellemző jókedvvel és dinamikussággal folyt.

Az edzés végén ért a következő meglepetés, amikor elkezdtem összehajtani a hakamámat, ill. elkezdtem volna, de többen azt határozottan meg akarták akadályozni, hogy majd ők összehajtják. Próbáltam zavaromat leplezni és sokszor megköszönni, meg hogy ez az én dolgom... nagy nehezen hárítottam a támadást, erre jött egy másik srác, aki pedig följánlotta a segítségét a zuhanyzásnál. Itt már határozottan nemet kellett, hogy mondjak.

Az edzés után néhány ismerős Meiji-s diákkal – akik Kodairába is át szoktak jönni edzésre – elmentünk az este legfontosabb eseményére, az edzés utáni sörözésre. Igazán kellemes időtöltés volt.

* * *

Kobayashi sensei egy váratlan pillanatban megjelent Tokorozawa dojo ajtajában és szólt, hogy másnap legyünk a Kodaira állomáson kilenc órára, mert elvisz minket Kudanshá-ba. Kalle barátommal (Karl Linde, Sweden) annyira nem akartunk elkésni, hogy már fél kilenckor a megbeszélt helyen voltunk. Még szerencse, mert Kobayashi

sensei pedig már háromnegyed kilencre megérkezett.

Felszálltunk a vonatra és egy-két átszállás után meg is érkeztünk Kudansha állomásra. Kobayashi senseit követve egyszercsak megálltunk egy bolt előtt, és ott tudtuk meg, hogy a bolt a bátyjái és ő a családjával gyerekkorában ebben a házban lakott.

A ház mellett van egy indiai étterem, ahol Kobayashi sensei ellátott minket minden finomsággal. Be kell vallanom, hogy a 2 hónap során mindent megettem Japánban, amit elém raktak és sohasem volt bajom. Az indiai kaja után azonban három napig pokol gyomromégésem volt.

Az ebéd után Kobayashi sensei javasolta, hogy nézzük meg a házzal szemben lévő parkot. Ő elbúcsúzott tőlünk és meglátogatta a bátyját.

Mi pedig indultunk a felfedező útra. Mivel történetesen fogalmam sem volt, hogy hol vagyok, csak a parkban eszméltem rá, hogy itt található a Yasukuni Jinja. A helyről sokat olvastam. Miután illő tisztelettel, megtekintettem a Yasukuni Jinját, ellátogattam a Budokan épületéhez és még hazaértem az esti edzésre is. Igazán tökéletes nap volt.

* * *

Japánban egy dolog biztosan készség szintre kifejlődött bennem – ha az nem is éppen aikido technika volt :-)) – a váratlanságra való gyors reagálás. Kobayashi sensei amikor úgy gondolta, hogy indulni kell, akkor azt minden átmenet nélkül, azonnal tette... és akkor nekünk, uchideshiknek is azonnal menni kellett. Éreztük, hogy velünk kicsit türelmesebb volt, de csak eleinte, és ebből később nagyon vicces helyzetek adódtak.

Máskor, amikor együtt utaztunk valahova tömegközlekedéssel, megtapasztaltuk, hogy Kobayashi sensei zseniálisan képes az útvonal lerövidítésére. Megtalálja a réseket a szembejövő tömegben és hiába vagy a nyomában, te már ott nem fűrsz át. A nagy tömegben alig van esélyed lépést tartani vele. Főleg, ha még olyan nehézségek is adódnak, mint például jegyvásárlás átszálláskor, vagy esetleg egy-egy fotó készítése. Erre esélyed sincs. Valószínű ez a képessége Osenseitől származhat...

Szóval megtanultam bármilyen helyzetből azonnal elindulni, és a tömeget nem kímélve követni Kobayashi senseit, ill. 10 másodpercnél nem hosszabb idő alatt vonaljegyet venni bármilyen agyafűrt automatából.

* * *

Azt, hogy Kobayashi sensei valójában mekkora tekintéllyel is bír Japánban lakókörnyezetében, ill. az aikido társadalomban, azt egészen addig nem is lehetett érzékelni, amíg csak a dojo szűk közösségében voltunk együtt. Ott igazi „családfő”, aki az általa teremtett közösségben önfeledten élvezte az együttlét minden pillanatát. Minden tisztelet mellett ugyan, de közvetlensége révén sokszor bele is feledkeztem egy-egy beszélgetés során abba, hogy ki is ő valójában. Ám amikor Iwamába utaztunk, és a régi szokás szerint betértünk az autópálya melletti „reggeliző-állomásra” az asztalnál ülve, már több mindent megértettem. Az ország minden részéről érkező aikidókák, ahogy meglátták Kobayashi senseit, sorra őszinte tiszteletüket tették nála.

Tehát ez az iwamai kirándulás, április 29-én volt, ami minden évben kiemelt esemény az aikido naptárban. Ekkor rendezik az Aiki Shrine Festival-t. Az ország, és talán a világ minden pontjáról elzarándokolnak erre a kedves kis településre az emberek, hogy egy napra közösen emlékezzenek az Alapítóra, és megtapasztalják azt a felemelő és magasztos érzést, amit az aikido jelent számunkra és sok millió ember számára szerte a világon.

Az első nagy élményem a régi dojoba való bepillantás volt, majd, amint láttam, hogy a Doshu és családja a kíséretével már készülődik, én is igyekeztem a szentélyhez. Az oldalt nyitott szentély és egyben dojo tatamiján már ott ültek a nagy öregek, és persze közöttük Kobayashi shihan is. Nagyon büszke voltam arra, hogy én

ő hozzá tartozom! Miután véget ért a hosszú szertartás, elkezdődött az embu.

Természetesen mindenki a Doshura volt kíváncsi. Ő pedig tette azt, amit mindig is: letisztultan és gördülékenyen tartotta a bemutatót. Hamar vége lett.

Ezek után a régi dojo előtti ligetbe vonultunk át és a földre terített nagy ponyvákra ültünk, mindenki a saját shihanja köré csoportosulva. Itt elfogyasztottuk a kiosztott ebédet és csakhamar arra lettem figyelmes, hogy a Doshu járja körbe a kis csoportokat és mindenhol egy kicsit leül, beszélget, fotózkodik. Igen megtisztelő érzés volt.

És mivel ebéd után jól esett egy kis mozogás, mi sem volt jobb terep erre, mint megmászni a közelben lévő hegyet, hogy meglátogassuk a fent lévő jinját. Tudni kell azt, hogy a dojotól, a hegyi szentélyig vezető utat Osensei nap mint nap megjárta, és amikor Kobayashi sensei éppen Iwamában volt, ő is kísérté Osenseit a hegyre.

A szentélyhez felfelé egy meredek lépcsősor vezet, ahol Kobayashi sensei elmesélte, hogy Osenseit a fenekénél kellett tolnia felfelé a hegyre. Természetesen a generációs váltást figyelembe véve én Kobayashi senseit tolhattam fel a lépcsőn. Minden bizonnyal igen kiadós volt az ebéd, mert a tolás kicsit dőcögött, főleg, amikor Kobayashi sensei viccesen kissé hátra is dőlt.

A szentély magával ragadó volt, épp úgy, mint a tájra nyíló kilátás, amely kárpótolt minden fáradságért.

Nagyon hálás vagyok a Kobayashi dojonak, hogy elvittek erre az eseményre.

* * *

A szerdai napot mindig alig vártuk. Bár ezen a napon a program nagyon sűrű, de a reggeli Tokorozawai edzés után az uchideshik hivatalosak az emeletre, ahol Miyoko san rendkívül választékos és finom reggelivel vár minket.

A reggeli során Hiroaki sensei néha bedobja nagy natto tesztet. Az erjesztett szójababot általában Kasahara sensei szokta egy tálban összekeverni hagymával és még valami mással. Ezt igen akkurátusan végzi, hiszen időt kell hagyni a külföldi vendégeknek arra, hogy elszörnyülködjenek azon a nyúlós, cuppogó váladékon, amit a japánok annyira szeretnek, és ami ráadásul nagyon egészséges táplálék is. A nattora igaz az a magyar mondás, hogy ami egészséges és jó, az vagy ronda, vagy erkölcstelen...

A reggeli fénypontja Hiroaki sensei nagy előadása egy karton lap előtt. Ezen Kaho chan (Hiroaki sensei mára igen izmosná vált lánya) a kávéfőzőgép kínálatát rajzolta le, mindegyikhez a hozzá tartozó árakkal. Én a Caffé Latte Macchiatot választottam és komolyan is vettem a 280 ¥-es árat, amit a legközelebbi alkalommal vittem is. Nem részletezem, mekkora röhögés volt.

A kávéhoz én mézet kértem, mire megjegyezték, hogy ezek a magyarok mindent agyon cukroznak... A következő szerda reggel már az asztalon volt a méz; Myoko san igazán figyelmes vendéglátó.

A reggeli után sokszor rohannunk kellett Kodairába, hogy elérjük Komine sensei edzését. Ő egy aranyos kis japán néni 5. dannel. Nem könnyű dolog teli hassal Komine sensei edzésén részt venni és intenzíven gyakorolni. Ez mindig igazi próbatétel volt nekünk, uchideshiknek.

* * *

Az egyik instruktori napon Masuda senseijel beszélgettem, és említettem neki, hogy mennyire hiányzik számomra a túrázás, az erdőben járás. Erre Masuda sensei kijelentette, hogy ő elvisz Nikkoba és majd ott együtt túrázunk a hegyekben. Bár már Kobayashi senseijel korábban voltam Nikkoba, Masuda sensei tervében a Kegon vízesés szerepelt és nem a templomegyüttes. Azon kívül az ötletnek külön is örültem, mert a hegyi túrákat, a hegyek látványát amúgy is szeretem.

Elérkezett a túra napja, a vasútállomáson találkoztunk és irány Nikko. Hamar odaértünk, mert valamilyen szuper közvetlen vonatra ültünk fel. A már ismerős állomáson átszálltunk egy buszra, és így jutottunk fel a tóhoz és a vízeséshez.

Meg kell említenem, hogy ezen a napon rettenetesen hideg, ködös idő volt, szitált az eső és fújt a szél is. Valószínű, hogy a japán emberek ilyen időjárásban nem szoktak errefelé túrázni. Ez azért is tűnt biztosnak, mert a hatalmas hegyi buszjáraton hárman ültünk: Masuda sensei, a sofőr és én.

Ahogy a busz kapaszkodott felfelé, a köd, vagyis már a felhő egyre sűrűbb lett. Lassan a sofőrt is alig láttam... és a helyzet annyira vicces volt, hogy a röhögéstől fotózni is alig voltam képes.

A busz megérkezett, és a megálló mellett mutatóba nagy hókupacok fogadtak. Első utunk a vízeséshez vezetett.

A kilátóteraszról jól meghallgattuk a Kegon vízesés hangját, majd elmentünk a helytörténeti múzeumba, ahol a fő látnivaló egy 7,2 shaku hosszú kard volt (kb. 2,2 m!). Masuda sensei elmesélte, hogy ezeket a kardokat hárman kezelték és a csatában lovak ellen használták úgy, hogy a rohanó állatok lábait vágják le vele. Borzasztó lehetett.

A múzeum után az eső és a hideg miatt igen tempósan meneteltünk a tó partján. Én valójában kocogtam és közben vacogott a fogam. Masuda sensei még ebben a helyzetben is igazi úriember volt és lenyűgözött azzal a kérdésével, hogy kívánnék-e sétahajózni a tavon. Utólag is elnézést kell kérnem azért a határozott, poroszos nemért, ami akkor kicsúszott a számon, és ami Japánban nem szokásos. Valójában én a tóban akartam fürdeni ☺

Természetesen könnyen mondtam nemet, mivel a következő úti cél a tó melletti híres onsen volt. Felfoghatatlanul sokáig ültem a forró vízben, mire újra könnyű szívvel ki tudtam nézni a fürdő ablakán és gondolataimban kicsit elkalandozni a ködbe burkolózó hegyek között. Őszintén be kell vallanom, a hegyi túrázásból ezek voltak a legszebb pillanatok: nyakig forró vízben ülve szemlélni a hegyeket. Hát erre is Japánban kellett rájönnöm.

Később a Kegon vízesést – bár már a hangját igen jól ismertem – és a hegyeket Masuda senseijel még egyszer közösen megnéztük... interneten, egy száraz, meleg szobában.

A nap végén betértünk egy autentikus japán toriyaki étkezdébe, ahol a bangladeshi tulaj és egyben szakács és felszolgáló elmesélte élete történetét.

Nagyon kedves dolog volt Masuda senseitől, hogy ennyire komolyan vette a „túrázás iránti vágyamat”. Ez a nap volt az egyik legnagyobb élményem Japánban. Rendkívül jól szórakoztam, igazán jól.

* * *

Vasárnap Yamawaki sensei szokott edzést tartani a Tokorozawa dojoban. Az edzés utáni teázásnál a sensei csak annyit mondott: „Andy, jössz hozzánk három napra, a többi majd én elintézem Hiroaki senseinél”. Akkor még fel sem foghattam, hogy mekkora szerencsém volt. Este Henrik (Henrik Agertz, Svédország) mesélt nekem Tsumagoiról, hát már alig vártam. Imádtam Yamawaki sensei közvetlenségét és azt, hogy nem voltak problémák, csak megoldások.

Már az út Tokorozawától Tsumagoi-ig is nagyon érdekes volt. A táj lebilincselően szép főleg, amikor a hegyek közé értünk és az út mentén hatalmas fenyőfák kezdtek sorakozni. Az úton végig Beatles szólt, amit Yamawaki sensei igen jól kísért énekkel. Ráadásul a kedvenc autótípussal Subaruval utaztunk. Megérkeztünk. A faház, a család, a Yuki nevű kutya, a dojo... egyik ámulatból a másikba estem.

Ukai san este arra kért, hogy tanítsam őt iaidora, mutassak valami érdekességet. Mondtam, hogy rendben, reggel hétkor kezdhethünk? Erre Ukai sannak kikerekedett a szeme és nyomatékosan kijelentette, hogy itt nincsenek reggeli edzések! Megértően mosolyogtam, mivel tudtam, hogy Ukai san túl van egy két éves uchideshi időszakon.

Sok élményt adott ez a pár nap, az edzések, a dojo közössége, a gulyásleves főzés, az onsen látogatás.

És nem utolsó sorban betekintést nyerhettem egy nem tipikus japán család mindennapjaiba.

Még egyszer őszintén megköszönöm Yamawaki sensei és családjának a felém irányuló kedvességet, gondoskodását.

* * *

Koyanagi sensei egyik nap megkérdezte, hogy mit csinálok április 10-én és 11-én. Miután már rutinos voltam, tudtam, hogy egy ilyen kérdés valójában egy udvarias javaslat arra, hogy mit fogok csinálni, ezért érdeklődve hallgattam. Az éves naptár szerinti Fuji Area Camp-re került sor.

A tábor neve sokat sejtetően valahogy a Fujira utalt, amire azért is kaptam fel a fejem, mert régi álmom volt látni a Fuji hegyet.

Reggel igyekeztünk a megbeszélt találkozóhelyre, ahonnan autóval folytattuk az utat és csakhamar meg is érkeztünk a panzióhoz. Az időjárás felhős volt, talán kicsit esett is. Akkor még nem is sejtettem, hogy a szobám ablakából kinézve mit is rejtenek a felhők.

Szóltak a többiek, hogy 18 órakor vacsora, pontosan ott kell lenni. Persze, ez nem lehet probléma, hiszen a földszinten van az étterem. Csakhogy az ablakon kitekintve, az oszladozó felhők mögött valami hatalmas hegy bontakozott ki. Én csak akkor döbbsentem rá, hogy milyen közel is vagyunk a Fuji hegyhez!

Még a nap is kisütött, és ahogy a szél fújta a felhőket megértettem miért mondják azt, hogy a Fuji sanna 100 arca is van. Szerintem még ezer is lehet. És csak fotóztam, fotóztam, fotóztam. Egyszer csak ránéztem az órára és megdermedtem. Úristen 4 perce már megy a vacsora... futás le. Rendben, majd valahogy beszlisszanok, úgyis esznek. Benyitok és látom, hogy mindenki ott ül a teremben az asztalnál, és Koyanagi sensei áll az asztalfőnél. Rám nézett és csak ennyit mondott: Andy! Rád vártunk!

Ott abban a pillanatban értelmetlen volt bármit is magyarázni, mármint azt, hogy életem álma valósult meg az elmúlt fél órában, azt, hogy a Fujit megláttam és valójában a Fuji rabul ejtett...és ő tehet róla...

Ilyenkor használják a japán emberek a következő formát: „moshi wake arimasen”, vagyis "Nem tudok mit mondani, nagyon bánt, amit tettem" de semmiképpen nem kívánom megmagyarázni, amit amúgy sem lehet (mint ahogy azt egy magyar ember mindenképpen megtenné ☺).

* * *

Március 16-án nagy álmom vált valóra, ugyanis részt vehettem a Hombuban rendezett danvizsgán. Henrik felkért arra, hogy a 2. danos vizsgáján ukeként segítsem őt. Henrik igazán rutinos srác, hiszen a shodan vizsgáját 10 évvel ezelőtt megelőzően teljesítette, szintén a Hombuban. Két-három héttel a vizsga előtt meg is kezdtük a felkészülést a másik ukével, Izumi sannal. És csakhamar elérkezett a nagy nap, amikor a teljes Hombu dojt elfoglalták a Kobayashisok. Miután én először voltam ott, végigjártam valamennyi szintet, és megcsodáltam az épületet. Az épület inkább funkcionális, mint japán, de tény az, hogy ez a hely tekinthető manapság az aikido 0. kilométerkövének.

A vizsga előtt az egyik felső, nagy teremben lehetett készülni, amit egy magas rangú sensei felügyelt. Megfogott az a csend, ami a gyakorlást kötelezően övezte. Abba a terembe csak az léphetett be, aki gyakorolni akart. Csakhamar következett a vizsga - ami részünkről gond és izgulás nélkül lezajlott - majd az elmaradhatatlan ünneplés.

A vizsganap végén egy újabb party várt ránk, ahol láthatóan sokan igen jól érezték magukat. Magától értetődő, hogy egy ilyen nap után oldani kell az izgalmakat.

* * *

A kezdő uchideshi számára – főleg ha európai – az első hetekben rémálom és áttekinthetetlen káosznek tűnik a szelektív hulladékgyűjtés. A válogatási elvek teljesen eltérőek az otthon megszokottaktól, azon kívül minden nap valami más pakkért jönnek, és ott vannak azok a hulladékok, amiket nem tudunk kategorizálni. Csakhamar rájöttem, hogy akkor követem el a legkisebb hibát, ha kimegyek a sarokra és megnézem, hogy a többi lakó mit tett ki aznap a háló alá. Ehhez egy kicsit matatni is kell a szemétben, de megéri, mert egy hét után már profi szelektálónvá válhatsz. Én igyekeztem nagyon lelkiismeretesen végezni a feladatom, még saját táblázatot is készítettem, amibe beleírtam a Hiroaki sensei általi „Andy dame, dame!” felkiáltás utáni kivételeket is. Aztán jöttek a meglepetések és a félreértések sorozata. Lényeg az, hogy a hulladékkérdéssel a képen is látható módon igen magas szinten foglalkoznak a Kobayashi dojoban

* * *

Japánban töltött időszakom során nagyon meglepett, hogy még Tokyóban is ennyire hosszú ideig tart a makacs hideg. A Tokorozawa dojoban szinte az utolsó napokig (április vége!) is éjszaka 10 fok alá süllyedt a hőmérséklet, nem is beszélve a Kodaira dojoról, amely Kobayashi sensei elmondása szerint is különösen hideg. Mire kezdtem volna elhinni, hogy itt ez a jellemző időjárás, tájékoztattak róla, hogy ilyen hideg tavasz 50 éve nem volt náluk. Ennek „nagyon örültem”. És jött a meglepetés,

hóesés formájában, ráadásul kétszer, március 9-én és április 17-én is. Természetesen a jó uchideshi mindig, mindent eltakarít, még a havat is.

Az éjszakai havazás után őszintén nem is gondoltunk arra, hogy összetakarítsuk a havat a dojo előtt, hiszen nappal a hőmérséklet elérte a 20 fokot, és napsütés is volt. „Felsőbb utasításra” azonban össze kellett takarítani a teljes utcaszakaszt, így két nagy kupacot hordtunk össze. Így reggel a dojo előtti rész volt a legrendezettebb az utcában.

Aztán amikor délután Hiroaki sensei meglátta, hogy sehol még nyoma sincs az utcában a hónak, nála meg két hatalmas hókupac éktelenkedik, elrendelte, hogy hordjuk szét a havat a ház elé, az aszfaltra, hogy elolvadjon. Így őriztük meg a havat és vigyorogva néztük, ahogy a járókelők csodálkozva sétáltak a havas porta előtt. Mintha egy hűtőház robbant volna fel.

Erre monta azt széles mosollyal Koyanagi sensei, hogy "Andy, this is uchideshi life... he-he-he!"

* * *

Élménybeszámolómm végén még feltétlenül meg kell köszönnöm Koyanagi sensei, Kasahara sensei és Shinozaki san közvetlen és praktikus tanácsait és azt, ahogy megteremtették számomra az „uchideshi élethez nélkülözhetetlen hangulatot”.

Sosem feledem uchideshi társaimat, barátaimat: Mikhaelát, Henriket, és Kallét Svédországból.

Ők mindig nagyszerű és segítőkész társak voltak. Köszönöm nektek a sok segítséget és a közös élményeket!

Ez a két hónap megerősítette a budóval kapcsolatos jövőbeni szándékomat, látva azt az életfelfogást, az aikido iránti elkötelezettséget és őszinte jóindulatot, amelyet az Aikido Kobayashi Dojo képvisel Japánban és szerte a világon.

Fülekky András